

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/114/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1717201002
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1717201002.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Z.. P.. A. K. , narodený dňa X.XX.XXXX, trvale bytom F., F. č. XXX/X, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska č. 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 15. novembra 2017, č.k. 9 C 7/2017-127, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 15. novembra 2017, č.k. 9 C 7/2017-127, vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol, p o t v r d z u j e .

II. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 15. novembra 2017, č.k. 9 C 7/2017-127, vo výroku, ktorým žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, m e n í tak, že žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 15. novembra 2017, č.k. 9 C 7/2017-127, zamietol žalobu žalobcu a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanoveniami § 27 ods. 2, § 3 ods. 1, § 4 od. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa predmetnou žalobou domáhal proti žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Pezinok a Okresného súdu Bratislava I., a to v súvislosti s predvedením jeho osoby na pojednávanie konané dňa 25.11.2014 na Okresnom súde Pezinok. Žalobu odôvodnil tým, že na základe vymysleného a zosnovaného trestného stíhania bolo proti nemu na Okresnom súde Bratislava I. vedené trestné konanie pod sp.zn. 5 T 52/2009, v ktorom bolo rozhodnuté o jeho vzatí do väzby v období od 12.4.2014 do 15.1.2015. Odsudzujúci rozsudok súdu prvej inštancie bol následne v celom rozsahu zrušený odvolacím súdom, rozsudkom sp.zn. 2 To 135/2015, vydaným Krajským súdom v Bratislave dňa 21.4.2016, ktorým bol žalobca oslobodený v celom rozsahu. Okresný súd Pezinok, v konaní s nízkou hodnotou sporu, vedenom pod sp.zn. 4 C 444/2008, požiadal Okresný súd Bratislava I. o súhlas s predvedením žalobcu na pojednávanie konané dňa 25.11.2014, hoci už žalobca bol v tejto veci vypočutý. V dôsledku predvedenia na pojednávanie eskortou na Okresný súd Pezinok, z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ÚVV a ÚVTOS“) v Bratislave, bol žalobca vystavený neľudskému správaniu sa príslušníkov eskorty, ponižujúcemu zaobchádzaniu, citovému utrpeniu a fyzickým bolestiam. To malo za následok zhoršenie jeho psychického stavu, obáv o ďalší život a

zdravie. Nebyť nezákonného konania Okresného súdu Bratislava I. tak sa na pojednávanie na Okresnom súde Pezinok mohol žalobca dostaviť ako slobodný človek a nie ako spútané zviera za asistencie polície v spojení s eskortou a nemajetková ujma by nevznikla. Žalobca bol obeťou nesprávneho úradného postupu, čo malo za následok nezákonné a svojvoľné držanie žalobcu vo väzbe. Vzhľadom na vznesenú námietku zaujatosti voči sudcovi Okresného súdu Bratislava I., nemohol tento zákonný sudca vykonávať žiadne úkony, okrem neodkladných, a nebol oprávnený dať súhlas na predvedenie žalobcu na pojednávanie na Okresnom súde Pezinok. V dôsledku nesprávneho úradného postupu bol žalobca vystavený ponižujúcemu a hrubému správaniu sa eskorty, kedy bol vyzlečený donaha, očuchávaný strážnym psom, prehliadke penisu a zadku, spútaní a vlečeniu, pokrikovaniu, vyhrážkam a následnému transportu, bez možnosti pitného režimu a užívania liekov. Žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € v súvislosti so škodu a ujmu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I. a Okresného súdu Pezinok vo veci sp.zn. 4 C 444/2008. Žalobca tvrdil, že sa stal obeťou porušenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Vo väzbe bol nútený vyhľadať pomoc ústavného psychiatra a liečiť sa. Psychická záťaž, ktorú prežil, zanechala na ňom trvalé následky a aj po prepustení z väzby má nočné mory, musí sa liečiť. Žalobca uviedol, že podľa obsahu spisu Okresného súdu Pezinok sp.zn. 4 C 444/2014 je zrejmé, že išlo o drobný spor, že žaloba nebola dôvodná a súd ju napokon zamietol. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. III. ÚS 230/2013-28 zo dňa 5.11.2013 konštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, žalobca už bol v konaní vypočutý a jeho účasť na pojednávaní dňa 25.11.2014 nebola nutná, vo veci sa napokon ani nepojednávalo, keďže nebol zabezpečený iný dôležitý dôkaz. Nebolo preto účelné a zmysluplné, aby bol na predmetné pojednávanie žalobca predvedený, spútaný ako zviera, vláčený v putách z Okresného súdu Bratislava I. na Okresný súd Pezinok a späť. Žalobca preto považuje výšku náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v sume 10.000,- €, za primeranú a spravodlivú.

1.2. Žalovaný vo vyjadrení poukázal na to, že na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je potrebné naplnenie zákonných kritérií, ktorými sú: a/ existencia nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávneho úradného postupu, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom. Všetky tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne, inak zodpovednosť nevzniká. V predmetnom konaní si žalobca uplatňuje náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € za škodu a ujmu, ktorá mu vznikla na základe nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I., pri výkone eskorty na pojednávanie na Okresnom súde Pezinok, ktorý mal na tomto nesprávnom úradnom postupe spoluúčasť. Žalobca nepreukázal, že sa v danom prípade jednalo o neštandardný výkon eskorty, opisuje iba svoje subjektívne pocity. Termín pojednávania dňa 25.11.2014 bol nariadený v súlade so zákonom, žalobca sa v tom čase nachádzal vo výkone väzby a jeho účasť na pojednávaní nebolo možné zabezpečiť inak, ako predvedením eskortou. Udelenie súhlasu Okresného súdu Bratislava I. s predvedením žalobcu na pojednávanie na Okresný súd Pezinok nezakladá nesprávny úradný postup. Vznik práva na náhradu škody tak žalobca absolútne nepreukázal. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok. V civilnom sporovom konaní je žalobca povinný preukázať ich vznik. Nedokáže z vyjadrení žalobcu ustáliť, ako dospel k výške uplatňovanej sumy 10.000,- €. Žalobca je zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Atribútom príčinnej súvislosti je priamosť, to znamená že následok nemôže byť sprostredkovaným, ale bezprostredným následkom príčiny. Zo žaloby vyplýva, že príčinná súvislosť ako jedna z podmienok na vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, úplne absentuje. Neuznáva nárok žalobcu z dôvodu, že v danej veci neexistuje zákonný titul v podobe nesprávneho úradného postupu, na základe ktorého by si žalobca mohol úspešne uplatniť nárok na náhradu škody. Nebol preukázaný vznik a výška nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi ňou a nesprávnym úradným postupom. Žalovaný preto navrhol žalobu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania.

1.3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav, podľa ktorého bol žalobca, na základe príkazu na zatknutie vydaného Okresným súdom Bratislava I. pod sp.zn. 5 T 52/2009 dňa 17.3.2014, zatknutý. Okresný súd Bratislava I. uznesením sp.zn. 5 T 52/2009 zo dňa 14.4.2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4 Tos 51/2014 zo dňa 15.5.2014, vzal žalobcu ako obžalovaného do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Dňa 3.10.2014 doručil žalobca Okresnému súdu Bratislava I., k sp.zn. 5 T 52/09, oznámenie

o zhoršení zdravotného stavu. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1 Tos 1/2015 zo dňa 15.1.2015 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu. V odôvodnení uznesenia Krajský súd v Bratislave konštatoval na strane 5., že v trestnom spise vzťahujúcom sa k veci sa na strane 1379 nachádza námietka zaujatosti voči predsedovi senátu zo dňa 2.9.2014, o ktorej nebolo rozhodnuté. V prípade, že je námietkou spochybnená nezaujatosť sudcu, môže konajúci orgán urobiť len také úkony, ktorých nevykonanie môže ohroziť účel trestného konania. Na strane 6. odôvodnenia súd konštatuje, že žiaden z úkonov súdu vykonaný po vznesení námietky zaujatosti nebol takého charakteru, že jeho nevykonanie by ohrozilo účel trestného konania. Súd dospel k záveru, že v dôsledku opomenutia súdu 1. stupňa vo vzťahu k námietke zaujatosti zo dňa 2.9.2014 došlo k porušeniu práva obžalovaného na osobnú slobodu. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I., sp.zn. 5 T 52/2009 zo dňa 23.3.2015, bol žalobca uznaný vinným z pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona a zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 21.4.2016, sp.zn. 2 To 135/2015 zrušil rozsudok v celom rozsahu a žalobcu oslobodil spod obžaloby Krajskej prokuratúry Bratislava. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. II. ÚS 244/2015-46 zo dňa 2.7.2015 konštatoval porušenie práv žalobcu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I., sp.zn. 5 T 52/09, na urýchlenné rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 8.8.2014 podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. II. ÚS 579/2015-54 zo dňa 17.12.2015 rozhodol, že základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp.zn. 5 T 52/2009 bolo porušené. Vo výkone väzby sa žalobca nachádzal v čase od 14.4.2014 do 15.1.2015. Dňa 25.11.2014 sa na Okresnom súde Pezinok, vo veci vedenej pod sp.zn. 4 C 444/2008, kde žalobca vystupoval na strane žalovaného, konalo súdne pojednávanie. Predmetom sporu bolo zaplatenie pohľadávky 98,05 € s príslušenstvom. Konajúca sudkyňa prípisom zo dňa 23.9.2014, adresovaným predsedovi senátu 5 T Okresného súdu Bratislava I., požiadala o udelenie súhlasu s predvedením žalobcu na pojednávanie. Predseda senátu 5 T súhlas dňa 9.10.2014 udelil. Na pojednávanie dňa 25.11.2014 o 10:30 hod. na Okresnom súde Pezinok bol žalobca predvedený eskortou, požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že vo výkone väzby nemal takú možnosť pripraviť sa na pojednávanie, ako by tomu bolo na slobode, namietol svoj podpis na plnomocenstve, ktoré malo byť udelené A. E. a požiadal o zabezpečenie originálu. Sudkyňa pojednávanie odročila na 31.3.2015 s tým, že zväží ďalší procesný postup, vyžiadanie originálu plnomocenstva. Okresný súd Pezinok, rozsudkom č.k. 4 C 444/2008-409 zo dňa 1.4.2016, žalobu zamietol. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. III. ÚS 230/2013-28 zo dňa 5.11.2013 konštatoval, že práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp.zn. 4 C 444/2008 boli porušené. Dňa 19.3.2015 doručil žalovanému žalobca žiadosť o prerokovanie nároku na zaplatenie odškodného z dôvodu nezákonne vykonanej eskorty na pojednávanie dňa 25.11.2014 konané na Okresnom súde Pezinok vo veci sp.zn. 4 C 444/2008.

1.4.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že pre úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu je potrebné kumulatívne splnenie podmienok a to: a/ nesprávny úradný postup, b/ vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy a c/ príčinná súvislosť. Súd dôvodil, že v prejednávanom prípade žalobca poukazoval na nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava I. a Okresného súdu Pezinok pri vykonávaní eskorty žalobcu z ÚVV a ÚVTOS v Bratislave, Chorvátska ul., na pojednávanie konané dňa 25.11.2014 na Okresnom súde Pezinok. V dôsledku, podľa žalobcu, nezákonného a nesprávneho postupu pri výkone eskorty, bol žalobca vystavený dehonestujúcemu, ponižujúcemu, správaniu sa príslušníkov eskorty, vláčený v putách ako zviera atď., čo mu v konečnom dôsledku spôsobilo psychické a fyzické útrapy, ktorých následky majú pretrvávajúť dodnes. Nesprávny postup vyššie uvedených súdov mal spočívať podľa žalobcu v tom, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I., sp.zn. 5 T 52/2009, bola voči konajúcejmu sudcovi dňa 2.9.2014 vznesená námietka zaujatosti. Po jej vznesení nemohol sudca vykonávať žiadne úkony, okrem tých, ktorých nevykonanie by zmarilo účel trestného konania a teda nemohol dať súhlas k predvedeniu žalobcu na pojednávanie konané na Okresnom súde Pezinok dňa 25.11.2014. Nesprávny postup Okresného súdu Pezinok videl žalobca v tom, že predvedenie na pojednávanie bolo nadbytočné a neefektívne, keďže sa jednalo o spor s nízkou hodnotou, žalobca už bol v konaní vypočutý a sudkyňa pojednávanie napokon neotvorila a odročila ho na iný termín. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca spája dve od seba nezávislé súdne konania a to trestné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I., sp.zn. 5 T 52/2009 a občianskoprávne konanie vedené na Okresnom súde Pezinok, sp.zn. 4 C 444/2008. K postupu Okresného súdu Bratislava I. súd uviedol, že úkony, ktoré vykonával súd v konaní sp.zn. 5 T 52/2009,

nemajú žiadnu súvislosť s úkonmi Okresného súdu Pezinok. V rozhodnutí Krajského súdu Bratislava sp.zn. 1 Tos 1/2015 zo dňa 15.1.2015 sa konštatuje, že potom, ako bola voči zákonnému sudcovi v konaní sp.zn. 5 T 52/2009 dňa 2.9.2014 vznesená zo strany žalobcu námietka zaujatosti, mohol vykonať iba také úkony, ktorých nevykonanie by mohlo ohroziť účel trestného konania. To znamená, že sudca, voči ktorému je v trestnom konaní vznesená námietka zaujatosti, môže po jej vznesení vykonať iba také úkony, ktoré neznesú odklad, ktoré by neskôr nemohli byť zopakované, a tým by sa zmaril účel trestného konania. Úkony sudcu sú teda viazané výlučne na prebiehajúce trestné konanie a netýkajú sa úkonov smerujúcich k inému občianskoprávnemu konaniu, na inom súde. Ak sudca v konaní sp.zn. 5 T 52/2009 dal súhlas k predvedeniu žalobcu na občianskoprávne pojednávanie sp.zn. 4 C 444/2008 konané na Okresnom súde Pezinok, vykonal úkon smerujúci k zabezpečeniu úkonu na inom súde, v inej veci. Tento úkon absolútne nesmeroval k trestnému konaniu, v ktorom sudca nemohol vykonávať iné úkony, okrem neodkladných. Tým nijako nepochybil. Nejedná sa preto o nesprávny úradný postup v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. K postupu Okresného súdu Pezinok súd prvej inštancie uviedol, že dotknutý súd vo veci sp.zn. 4 C 444/2008, o zaplatenie 98,50 € s príslušenstvom, kde žalobca vystupoval na strane žalovaného, nariadil súdne pojednávanie na deň 25.11.2014. V tom čase sa žalobca nachádzal vo výkone väzby v Bratislave, o čom mal Okresný súd Pezinok vedomosť. Účasť žalobcu na pojednávaní sa nedala zabezpečiť inak, ako jeho predvedením a preto konajúca sudkyňa požiadala predsedu senátu 5 T Okresného súdu Bratislava I. o súhlas s predvedením žalobcu na pojednávanie. Tento súhlas jej bol predsedom senátu udelený a eskorta bola vykonaná. O potrebe účasti strany sporu na pojednávaní a potrebe jej vypočutia rozhoduje výlučne konajúci sudca a preto tvrdenie žalobcu, že jeho predvedenie nebolo potrebné, je irelevantné. Je bezvýznamnou skutočnosťou, či sa jedná o spor s vysokou alebo nízkou hodnotou. Pokiaľ sú tvrdenia strán sporu sporné, respektíve existujú pochybnosti o tvrdenom nároku, sudca nariadi pojednávanie a v zásade má byť strana sporu vypočutá, pokiaľ nie je zastúpená právnym zástupcom, čo žalobca nebol. Tvrdenie žalobcu, že jeho výsluch bol nehospodárny, je výlučne jeho názorom. Žalobca tvrdil, že jeho predvedenie na pojednávanie bolo neefektívne, sudkyňa pojednávanie neotvorila, keďže nebol zabezpečený dôkaz a to spis Krajskej prokuratúry v Trenčíne sp.zn. 1 KTP 630/03. Uvedené tvrdenie žalobcu sa nezakladá na pravde. Sudkyňa pojednávanie odročila, avšak na žiadosť žalobcu, ktorý uviedol, že sa nemohol riadne na pojednávanie pripraviť, keďže je vo väzbe a navrhol vyžiadať dôkaz - originál plnomocenstva udeleného na zastupovanie A. E.. Dôvody odročenia pojednávania sa nachádzajú v uznesení prijatom do zápisnice z pojednávania dňa 25.11.2014. Spis Krajskej prokuratúry Trenčín, resp. listiny z uvedeného spisu, si súd vyžiadal prípisom doručeným Krajskej prokuratúre Trenčín dňa 17.9.2012. Krajská prokuratúra Trenčín odpovedala listom doručeným súdu 1.10.2012 s tým, že listiny označené žalobcom sa v spise sp.zn. 1 KPt 630/03 nenachádzajú. Preto akékoľvek ďalšie vyžiadavanie si predmetného spisu Krajskej prokuratúry v Trenčíne bolo bezpredmetné. Úkony Okresného súdu Pezinok v konaní sp.zn. 4 C 444/2008 boli legitímne a postup bol v súlade s príslušnými ustanoveniami vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku. Existencia nesprávneho úradného postupu nebola zistená. K samotnému výkonu eskorty súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca dôvodil, že na základe postupov Okresného súdu Bratislava I. a Okresného súdu Pezinok bol vystavený psychickým a fyzickým útrapám zo strany konajúcej eskorty. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 15.11.2017 podrobne opísal, akým spôsobom s ním bolo zaobchádzané pri eskorte, pričom sa sústredil na svoje psychické a fyzické pocity. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že pri výkone eskorty došlo ku konaniu, ktoré by bolo nesprávne, nezákonné alebo neštandardné. Fakt, že žalobca pociťoval výkon eskorty ako zásah do svojich základných ľudských práv, nezakladá nesprávny úradný postup a tým ani zodpovednosť štátu.

1.4.2. Ďalšou podmienkou, ktorej kumulatívne splnenie je nevyhnutné pre vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, je vzniknutá škoda alebo nemajetková ujma. Nemajetková ujma je vo všeobecnosti chápaná ako strata v inej ako majetkovej sfére človeka, ktorá predstavuje zásah do osobnostnej, rodinnej, spoločenskej, emocionálnej sféry človeka a je vyjadriteľná v peniazoch. Žalobca vyčíslil nemajetkovú ujmu na sumu 10.000,- €. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy založil iba na svojej voľnej úvahe, pričom súdu nepredložil žiaden dôkaz o tom, že mu vôbec nejaká ujma vznikla. Vznik ujmy je vždy potrebné posudzovať v kontexte rodinnom, spoločenskom, pracovnom. Subjektívne pocity žalobcu pri vykonávaní eskorty nie sú pre stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy relevantným dôkazom. Nemajetková ujma musí byť objektívne preukázateľná, čo sa v tom prípade nestalo. Žalobca predložil súdu ako dôkaz list - oznámenie zo dňa 26.9.2014 nazvané: Zhoršenie zdravotného stavu, pričom eskorta bola vykonaná dňa 25.11.2014, takže evidentne nesúvisí s avizovaným zhoršeným zdravotným stavom. Žalobca súdu nijako neozrejmil a nepoukázal na ujmu vzniknutú inde, ako v jeho osobnom prežívaní skutočnosti. Žalobca navrhoval výsluch svedkov, avšak ani jeden z týchto svedkov nebol prítomný pri vykonávaní eskorty, takže nemohol potvrdiť alebo vyvrátiť,

či pri nej došlo k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Nadbytočnosť výsluchu svedkov spočívala tiež v tom, že nebola splnená už prvá podmienka vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to nesprávny úradný postup.

1.4.3. Poslednou, treťou podmienkou, ktorá musí byť pre vznik nároku na náhradu škody, resp. náhradu nemajetkovej ujmy splnená, je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Tento tzv. kauzálny nexus musí byť priamy, bezprostredný, nie sprostredkovaný. Priamosť sa musí prejavíť tak, že vznik škody je bezprostredným následkom nesprávneho úradného postupu, je jej bezprostrednou príčinou. V prejednanom prípade nebola príčinná súvislosť, resp. kauzálny nexus zistený. Výklad žalobcu, že keby nebol vzatý do väzby, mohol by sa na pojednávanie dostaviť ako slobodný človek, je absurdný. Takýto extenzívny výklad vzniku nároku na náhradu škody nie je prípustný práve kvôli požiadavke priamosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy, resp. škody.

1.5. Súd prvej inštancie po právnom posúdení skutkového stavu dospel k záveru, že neboli naplnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej výkonom verejnej moci tak, ako to má na mysli zákon č. 514/2003 Z.z.

1.6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podal včas odvolanie žalobca dôvodiac, že postupom súdu prvej inštancie mu bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom, bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie tým, že súd sa dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal s námietkou odvolateľa zo dňa 23.10.2017, v ktorej namietal, že sa nemôže vyjadriť k vyjadreniu žalovaného zo dňa 11.7.2017, ktoré nebolo podpísané a žalobcovi nebolo osvedčené, že A.. Z. Z. mala vydané poverenie v prejednanej veci od ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky. V námietke žalobca ďalej konštatoval, že z uvedených dôvodov sa má zato, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril v lehote stanovenej súdom a žiadal vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Súd prvej inštancie nezjednal nápravu tak, aby sa odvolateľ mohol vyjadriť k takému vyjadreniu žalovaného, ktoré by bolo opatrené vlastnoručným podpisom A.. Z. Z. ako spornej zástupkyne žalovaného (s prihladením aj na to, že dňa 15.11.2017 zastupovala žalovaného na pojednávaní A.. B. O.). Vytýkal súdu, že nerozhodol o jeho procesnom návrhu, aby vec rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, ktorým postupom bol porušený princíp právnej istoty a legitímneho očakávania v neprospech odvolateľa, bolo porušené právo rovnosti a kontradiktórnosti súdneho konania, čo malo za následok porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, takže bola prekážka na strane súdu. Odvolateľ tak nemal dostatok času, aby sa mohol vyjadriť k neúplnému a nepodpísanému vyjadreniu žalovaného. Bola mu tak odňatá možnosť konať pred súdom, došlo k porušeniu čl. 2, čl. 3 a čl. 9 základných princípov C.s.p. Za pochybenie súdu označil odvolateľ skutočnosť, že do 15.11.2017 mu nedoručil listinný dôkaz o tom, elektronické podanie obsahujúce vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo opatrené zaručeným elektronickým podpisom A.. Z. Z. a že táto bola splnomocnená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Týmto postupom súd prvej inštancie porušil princíp rovnakého zaobchádzania v neprospech odvolateľa, sú preto dané odvolacie dôvody podľa § 351 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (neboli splnené procesné podmienky) a podľa § 351 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Vytýkal súdu prvej inštancie, že rozhodol prekvapivým rozsudkom, na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnený, je preto nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tým, že postupmi Okresného súdu Bratislava I., policajtov z ÚVV a ÚVTOS a Okresného súdu Pezinok došlo k neľudskému zaobchádzaniu s odvolateľom v rozpore s čl. 3, čl. 5 Dohovoru v inkriminovaný deň, s tým, že sudca Okresného súdu Bratislava I. nemohol vydať súhlas predvedením (pre vznesenie námietky zaujatosti). Súd prvej inštancie nevysvetlil tvrdenie Okresného súdu Pezinok v zápisnici o pojednávaní zo dňa 25.11.2014, na čl. 289 spisu, podľa ktorého „Súd konštatuje, že žiadosť o predvedenie O zo strany súdu nebola realizovaná a to vzhľadom na odpoveď O zo dňa 17.10.2014“. Podľa odvolateľa, Okresný súd Pezinok, vzhľadom na okolnosti prípadu, nie je možné považovať za nie nestranný. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že neustálil mieru zodpovednosti Okresného súdu Pezinok, Okresného súdu Bratislava I. a ÚVV a ÚVTOS za neľudské a ponižujúce zaobchádzanie s odvolateľom, jeho vláčenie a transportovanie z Bratislavy do Pezinka, za zhoršenie jeho zdravotného stavu po tomto zásahu do jeho integrity a osobnej slobody. Ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že ak po oboznámení sa so žalobou dospel k záveru, že jej nie je možné vyhovieť, bol povinný aplikovať § 128 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a vyzvať odvolateľa na doplnenie alebo opravu

podania, bol povinný si splniť všeobecnú poučovaciú povinnosť, zaslal mu len všeobecné poučenie bez paragrafového znenia, nepoučil odvolateľa o tom, že strany majú právo zvoliť si advokáta, majú možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci podľa § 160 ods. 2 C.s.p., že majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 C.s.p., § 151 ods. 1 C.s.p.), o tom, že ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, musí uviesť tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (§ 151 ods. 2 C.s.p.). Súd nezabezpečil postup podľa § 153 C.s.p., čo malo za následok porušenie sudcovskej koncentrácie konania. Postupom súdu prvej inštancie tak bola odvolateľovi odňatá možnosť riadne konať pred súdom. Povinnosťou súdu bolo riadne vykonať navrhované dokazovanie vo veci samej výsluchom svedkov, objektivizovať tak skutkový stav a následne spravodlivo vo veci rozhodnúť. Vytykal súdu prvej inštancie, že nevykonal test proporcionality. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 568/2017 zo dňa 20.12.2017. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3.1. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci považuje za vecne správne. Má za to, že súd prvej inštancie sa vyčerpávajúcim spôsobom v napadnutom rozhodnutí vysporiadal jednak s otázkou existencie nesprávneho úradného postupu ako aj s otázkou vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu a existencie príčinnej súvislosti ako zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa žalovaného možno odvolacie námietky odvolateľa zhrnúť ako námietky smerujúce voči nevydaniu rozsudku pre zmeškanie, námietky smerujúce voči nevysporiadaniu sa súdu prvej inštancie s tvrdeniami žalobcu a nevykonanému dokazovaniu.

3.2. K námietke smerujúcej voči nevydaniu rozsudku pre zmeškanie žalovaný uviedol, že žalobca ako prvý dôvod, v ktorom vidí nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, uvádza skutočnosť, že vo veci mal byť vydaný rozsudok pre zmeškanie. Návrh obsiahnutý v jeho vyjadrení zo dňa 23.10.2017 odôvodňoval skutočnosťou, že vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 11.7.2017 nebolo podpísané a zároveň žalobca nemal za osvedčené, že zástupkyňa žalovaného bola riadne poverená na zastupovanie v tomto konaní. Na základe uvedeného je žalobca presvedčený, že žalovaný sa nevyjadril k žalobe v stanovenej lehote. Túto námietku žalobca v celom rozsahu zopakoval aj v predloženej odvolaní. Podľa žalovaného je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že na samotnom pojednávaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, žalobca uvedené žiadnym spôsobom nerozporoval a nenamietal. V zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 a 2 C.s.p. platí, že podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného podpisu treba dodatočne doručiť listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. V tej súvislosti uviedol, že jeho vyjadrenie zo dňa 11.7.2017 bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom s autorizáciou, a teda plne v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov nemá povinnosť doručovať predmetné podanie súdu alebo žalobcovi opakovane aj v písomnej forme, ako sa žalobca mylne domnieva, keďže rozhodujúce je to, že bolo súdu doručené v zákonom ustanovenej forme - pdf podpísané zákonom ustanoveným spôsobom. Vo vzťahu k údajnému nedoručeniu poverenia vo forme originálu žalovaný odmieta akékoľvek tvrdenia o tom, že predmetné poverenie nie je použiteľné v tomto konaní v dôsledku nepredloženia jeho originálu. Poverenie štátnej zamestnankyne A.. Z. Q., ktorá bola pôvodne poverená, aby v celom rozsahu zastupovala žalovaného v tomto konaní, zo dňa 4.7.2017, ako aj poverenie štátnych zamestnankýň A.. B. O., ktorá sa zúčastnila pojednávania vo veci, zo dňa 10.11.2017 a poverenie A.. D. L. zo dňa 5.2.2018, teda poverenia všetkých zamestnankýň žalovaného, ktoré boli alebo sú poverené jeho zastupovaním v tomto konaní, obsahujú všetky zákonom ustanovené náležitosti, obsahujú vymedzenie účelu, sú datované a podpísané, a preto považuje v tejto súvislosti ničím nepodložené tvrdenia žalobcu za irelevantné. Vyjadrenie žalovanej zo dňa 11.7.2017 bolo súdu doručené v ním uloženej 15 - dňovej lehote, preto na vydanie rozsudku pre zmeškanie neboli a nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky. K tvrdeniu žalobcu, že mu v dôsledku nedostatkov podania žalovaného (absencia podpisu a nedoručenie originálu poverenia) ako aj jeho pobytu v zahraničí, nebolo umožnené vyjadriť sa po vecnej stránke k vyjadreniam žalovaného obsiahnutým v podaní zo dňa 11.7.2017, poukázal na ustanovenia čl. 8 C.s.p. a § 153 ods. 1 C.s.p., v ktorých ustanoveniach je zakotvená povinnosť strán k riadnemu vedeniu sporu. Táto povinnosť v sebe zahŕňa povinnosť strán vykonávať prostriedky procesného útoku a procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti konania, čo znamená koncentráciu konania. Zmyslom koncentrácie konania je pritom prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zbytočnému zdržovaniu. Dodržanie uvedených zásad C.s.p. nie je dôležité len z dôvodu zachovania rýchlosti konania ale

aj z dôvodu záujmu na výsledku sporu. Je to práve žalobca, ktorý svojim podaním spor vyvolal a práve on má mať záujem na výsledku v jeho prospech. Podľa názoru žalovaného tu nebola žiadna prekážka, a už vôbec nie vyvolaná súdom prvej inštancie, ktorá by žalobcovi zabraňovala vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného aj po vecnej stránke. Žalobca sa však vo svojom vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené dňa 23.10.2017, svojvoľne a bez ohľadu na vyššie uvedené, obmedzil len na formuláciu ničím nepodloženého návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Vyjadrenie žalovaného bolo žalobcovi, aj podľa jeho vlastných tvrdení, doručené dňa 20.10.2017, pričom pojednávanie vo veci bolo vytýčené na deň 15.11.2017, teda žalobca bol oboznámený s obsahom vyjadrenia žalovaného s dostatočným časovým odstupom a v lehotách stanovených na prípravu pojednávania ustanoveniami C.s.p. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu, že mu nebol poskytnutý dostatočný priestor na vyjadrenie sa k tvrdeniam žalovaného. Pokiaľ žalobca nepožiadaval o predĺženie lehoty na predloženie vyjadrenia, resp. odročenie termínu pojednávania, je jeho pobyt v zahraničí, a to z akéhokoľvek dôvodu, pre vedenie konania irelevantný. Nie je úlohou súdu preukazovať a doručovať žalobcovi „hodnoverný dôkaz“ o akýchkoľvek skutočnostiach vrátane preukazovania podpisu dokumentu zaručeným elektronickým podpisom, či pravosti poverenia štátneho zamestnanca žalovaného tak, ako požaduje žalobca v odvolaní. Súd je v zmysle ustanovení C.s.p. povinný v každom štádiu konania skúmať tzv. procesné podmienky, teda podmienky vedenia sporu (medzi ktoré patrí aj oprávnenie k zastupovaniu strany sporu). Je evidentné, že všetky procesné podmienky v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, splnené boli. Povinnosť preukazovať tvrdené skutočnosti má, v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného sporového konania, práve strana konania, ktorá skutočnosti tvrdí. Žalobca v konaní a rovnako v predloženej odvolaní žiadnym spôsobom nepreukázal pravdivosť tvrdených skutočností, a preto považuje argumentáciu žalobcu, vo vzťahu k uvedeným námietkam, za absolútne irelevantnú a neodôvodňujúcu zrušenie napadnutého rozhodnutia.

3.3. K námietke smerujúcej voči nevysporiadaniu sa súdu prvej inštancie s tvrdeniami žalobcu ohľadne postupu Okresného súdu Bratislava I. a postupu príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže pri udeľovaní súhlasu s eskortou a jej výkone za účelom uskutočnenia pojednávania, ktoré sa konalo na Okresnom súde Pezinok dňa 25.11.2014, žalovaný uviedol, že tieto tvrdenia považuje za nepravdivé. Súd prvej inštancie sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so žalobcom tvrdeným pochybením sudcu konajúceho v trestnom konaní, ako aj s postupom Okresného súdu Pezinok pri vyžiadaní súhlasu a postupom pri výkone eskorty. Žalobca ako nositeľ bremena tvrdenia ani len nepoukázal na ustanovenia akéhokoľvek zákona či iného predpisu, ktoré malo byť pri výkone eskorty porušené, nepopísal, akým spôsobom malo pri výkone eskorty dôjsť k tomuto porušeniu a to napriek skutočnosti, že práve tento postup je predmetom konania. Súd prvej inštancie teda za uvedenej situácie ani nemal, vo vzťahu k samotnému tvrdenému nesprávne úradnému postupu, čo posudzovať a vyhodnocovať. Popisované subjektívne pocity žalobcu samy o sebe nie sú spôsobilé posúdiť výkon eskorty ako nezákonný, čo súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil žalobcom tvrdené skutočnosti a v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. uzavrel, že nie je daná a preukázaná ani jedna zo zákonom stanovených podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorých naplnenie je navyše požadované kumulatívne. Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. je predpokladané naplnenie troch podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, vznik nemajetkovej ujmy a existencia príčinnej súvislosti medzi nimi. Z dôvodu zákonne predpokladaného kumulatívneho naplnenia všetkých z uvedených podmienok, v prípade, ak čo i len jedna z podmienok nie je splnená, zodpovednosť štátu nevzniká. Súd prvej inštancie na základe riadne vykonaného dokazovania dôvodne uzavrel, že v prejednávanej príhode nie je splnená hneď prvá podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Napriek uvedenému sa v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal aj s otázkou vzniku nemajetkovej ujmy ako aj s otázkou existencie príčinnej súvislosti. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vyčerpávajúco podáva vysvetlenie, akým spôsobom súd pri vyhodnocovaní uvedených podmienok postupoval, jasne a výstižne vysvetľuje, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Na základe uvedeného má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa všetky predpoklady v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. K tvrdeniu odvolateľa v odvolaní o povinnosti súdu prvej inštancie postupovať podľa § 128 ods. 1, ods. 2 C.s.p. žalovaný uviedol, že takýto výklad ustanovenia § 128 ods. 1 a ods. 2, aký použil vo svojej argumentácii žalobca, nie je možné vyhodnotiť inak ako ad absurdum. V zmysle tohto vyjadrenia by mal súd prvej inštancie vyzývať žalobcu na úpravu a opravu žaloby v prípade, ak sa mu táto javí ako nedôvodná a nedodržanie tohto postupu potom žalobca považuje za porušenie zásady koncentrácie konania a odňatie možnosti žalobcovi riadne konať pred súdom, ktorú konštrukciu považuje za absolútne neudržateľnú. Žalovaný zdôraznil, že poučovacia povinnosť súdu v zmysle ustanovení §

160 a nasledujúcich C.s.p. sa vzťahuje výlučne na poučenia o procesných právach a povinnostiach, je však vylúčené, aby súd poučoval strany o hmotnom práve.

3.4. K námietkam smerujúcim voči nevykonanému dokazovaniu žalovaný poukázal na ustanovenia § 185 ods. 1 a § 196 ods. 1 C.s.p., ktoré upravujú výlučnú právomoc súdu rozhodnúť o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. je daný výlučne za predpokladu, že súd vylúčil z dokazovania dôkaz, ktorým bolo možné preukázať rozhodujúcu skutočnosť. Žalobca na pojednávaní dňa 15.11.2017 navrhol vykonať dokazovanie výsluchom radu osôb (napr. A. L., A. Z., A. K., manželka...). Súd prvej inštancie o tomto návrhu rozhodol uznesením tak, že navrhované dokazovanie nevykoná z dôvodu neúčelnosti a hospodárnosti konania, ktorý postup v odôvodnení rozhodnutia podrobne zdôvodnil. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť spôsobená nezákonným výkonom eskorty. Je zrejmé, že navrhovaní svedkovia mali byť vypočutí k okolnostiam týkajúcim sa trestného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 5 T 52/2009, teda ich výpovede neboli a nie sú spôsobilé preukázať dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá je predmetom tohto konania.

3.5. Odvolanie žalobcu považuje za neopodstatnené a argumentáciu v ňom obsiahnutú za nezakladajúcu sa na pravde, zavádzajúcu a pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia za úplne irelevantnú. Naopak, rozhodnutie súdu prvej inštancie je podľa názoru žalovaného vecne správne a náležite odôvodnené. Odvolaciemu súdu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť.

4. Žalobca sa už k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24. júna 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.), keď jeho výrok, ktorým žalobu žalobcu zamietol, považoval za vecne správny. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

6. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že v danom spore vykonal súd prvej inštancie všetko navrhované dokazovanie, ktoré bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu (§ 132 ods. 1, § 182 C.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. (§ 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 3), Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 3) a svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobu zamietol aj riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

7.1. V prejednávanom prípade sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej eskorty na pojednávanie dňa 25.11.2014 konané na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 4 C 444/2008, počas ktorej bol vystavený dehonestujúcemu a ponižujúcemu správaniu sa príslušníkov eskorty. Uvedená eskorta, podľa žalobcu, bola následkom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I. v konaní sp.zn. 5 T 52/2009 ako aj nesprávneho postupu Okresného súdu Pezinok v konaní sp.zn. 4 C 444/2008. Správne preto postupoval súd prvej inštancie, keď skúmal, či sú v prejednávanom prípade splnené zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu resp. nemajetkovú ujmu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to a/ nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebola splnená už prvá podmienka vzniku zodpovednosti štátu a to nesprávny úradný postup.

7.2. Nesprávny úradný postup Okresného súdu Pezinok, podľa žalobcu, spočíval v tom, že v konaní sp.zn. 4 C 444/2008 žiadal o jeho predvedenie na pojednávanie napriek tomu, že išlo o konanie s

nízkou hodnotou sporu, žalobca bol už v konaní vypočutý, sudkyňa pojednávajúce neotvorila, odročila ho na iný termín, predvedenie na pojednávajúce tak bolo podľa žalobcu neefektívne a nadbytočné. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z pripojeného spisu Okresného súdu Pezinok sp.zn. 4 C 444/2008, podrobne preskúmal postup Okresného súdu Pezinok v súvislosti s nariadením pojednávajúce konaného dňa 25.11.2014, so žiadosťou súdu o predvedenie žalobcu na uvedené pojednávajúce ako strany sporu, ako aj dôvod odročenia tohto pojednávajúce, pričom dospel k správne záveru o neexistencii nesprávne úradne postupu Okresného súdu Pezinok. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že o potrebe účasti strany sporu na pojednávajúce a o potrebe jej vypočutia rozhoduje výlučne konajúci sudca, pričom je bez významu, či ide o spor s vysokou alebo nízkou hodnotou sporu, v prípade sporných tvrdení strán sporu súd nariadi pojednávajúce a vypočuje strany sporu (§ 177 C.s.p.). Ani odvolací súd nezistil v postupe Okresného súdu Pezinok, v konaní sp.zn. 4 C 444/2008, v súvislosti s nariadením pojednávajúce konaného dňa 25.11.2014 ako aj žiadosťou o predvedenie žalobcu na toto pojednávajúce, žiadne pochybenia.

7.3. Pokiaľ ide o nesprávne úradne postupe Okresného súdu Bratislava I. v konaní sp.zn. 5 T 52/2009, žalobca poukazoval predovšetkým na skutočnosť, že voči zákonnému sudcovi v konaní sp.zn. 5 T 52/2009 vzniesol dňa 2.9.2014 námietku zaujatosti, preto sudca mohol vykonať iba také úkony, ktorých nevykonanie by zmarilo účel trestne konania a nemohol dať súhlas k predvedeniu žalobcu na pojednávajúce konané na Okresnom súde Pezinok dňa 25.11.2014. Pri posúdení tejto žalobcom namietanej skutočnosti vychádzal súd prvej inštancie z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.1.2015, sp.zn.

1 Tos 1/2015, ktorým tento rozhodoval o sťažnosti žalobcu ako obžalovaného proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby. V predmetnom uznesení odvolací súd konštatoval, že „ustanovenie § 32 ods. 4 Trestne poriadku v prípade, že je námietkou zaujatosti spochybnená nezaujatosť sudcu, prikazuje konajúcemu orgánu vykonať len nariadený úkon trestne konania a také úkony, ktorých nevykonanie by mohlo ohroziť účel trestne konania“. Súd prvej inštancie na základe uvedeného dospel k záveru, že sudca, voči ktorému je v trestnom konaní vznesená námietka zaujatosti, môže po jej vznesení vykonať iba také úkony, ktoré neznesú odklad, ktoré by neskôr nemohli byť zopakované a tým by sa zmaril účel trestne konania. Konštatoval, že takéto úkony sú viazané výlučne na prebiehajúce trestne konanie a netýkajú sa úkonov smerujúcich k inému občianskoprávnemu konaniu, preto ak sudca v konaní Okresného súdu Bratislava I., sp.zn. 5 T 52/2009, dal súhlas k predvedeniu žalobcu na pojednávajúce v občianskoprávnej veci, vykonal úkon, ktorý nesmeroval k trestnému konaniu, v ktorom sudca nemohol vykonávať iné úkony, okrem neodkladných. Odvolací súd považuje tento záver súdu prvej inštancie za správne a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Súhlas sudcu s predvedením na pojednávajúce v občianskoprávnej veci nesúvisel s trestným konaním voči žalobcovi, možno ho označiť za administratívny úkon v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, podľa ktorej osoby vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe sa predvolávajú prostredníctvom ústavu na výkon trestu odňatia slobody alebo ústavu na výkon väzby so žiadosťou o ich predvedenie. Ak je predvolaná osoba vo väzbe v inej veci, treba k žiadosti pripojiť písomný súhlas príslušného prokurátora alebo predsedu senátu s predvedením (§ 47 ods. 2). Realizovanie predmetného úkonu Okresným súdom Bratislava I. podľa názoru odvolacieho súdu tak nenaplnilo podstatu nesprávne úradne postupu.

7.4. Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa samotného výkonu predvedenia a s tým súvisiaci zásah do osobnostných práv odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 2a ods. 1 zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby, podľa ktorého počas výkonu väzby je obvinený obmedzený najmä vo výkone práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobody pohybu a pobytu, zachovania listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností, práva slobodnej voľby povolania, práva na slobodné užívanie majetku, práva na nakladanie s vecami osobnej potreby a práva slobodne sa zhromažďovať a združovať v spolkoch, spoločnostiach alebo v iných združeniach. Uvedené ustanovenie predstavuje jednu zo zákonných možností zasiahnuť (legálne) do práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky ako aj Dohovorom, a to za podmienok, ktoré sú ustanovené zákonom sledujúc dosiahnutie legálneho, legitímneho a proporcionálneho cieľa. Odvolací súd poukazuje na to, a to zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobca sa, pokiaľ ide o zásah do osobnostných práv pri výkone predvedenia, obmedzil len na sprostredkovanie svojich vnútorných pocitov. Žalobca tak neuniesol bremeno tvrdenia, keď ani len netvrdil, ktoré ustanovenia a akého zákona, resp. iného právne predpisu, boli pri výkone eskorty porušené, akým konaním príslušného orgánu došlo k ich porušeniu. Súd prvej inštancie tak ani nemal možnosť vysporiadať sa s prípadnými tvrdeniami žalobcu a vyhodnotiť ich dôvodnosť z hľadiska neoprávneného zásahu do osobnostných práv.

7.5. Správny bol tak záver súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup ako jedna zo zákonných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu resp. nemajetkovú ujmu.

8. Správne boli aj závery súdu prvej inštancie týkajúce sa vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti ako ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom odvolací súd poukazuje na to (a konštatoval to aj súd prvej inštancie), že uvedené tri podmienky (nesprávny úradný postup, vznik škody resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nimi) musia byť splnené kumulatívne a v prípade absencie čo i len jednej z nich, zodpovednosť štátu za prípadnú škodu, resp. nemajetkovú ujmu, pri výkone verejnej moci nie je naplnená.

9. K odvolacej námietke žalobcu, podľa ktorej sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho návrhom na rozhodnutie v prejednávanej veci rozsudkom pre zmeškanie (s odkazom žalobcu na § 274 a § 278 C.s.p.), odvolací súd uvádza nasledovné. Žalobca považoval vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 11.7.2017 za oneskorené, keďže nebolo podpísané a zároveň žalobca nemal za osvedčené, že zástupkyňa žalovaného bola riadne poverená na zastupovanie žalovaného v tomto konaní. Odvolací súd z predloženého spisu súdu prvej inštancie zistil, že žalovaný sa k žalobe vyjadril v súlade s § 125 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., jeho vyjadrenie zo dňa 11.7.2017 bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom s autorizáciou a preto nebolo potrebné ho dodatočne doručiť v listinnej podobe. Poverenie štátnej zamestnankyne na zastupovanie v tomto konaní bolo k vyjadreniu k žalobe riadne pripojené a obsahovalo všetky zákonom ustanovené náležitosti, vymedzenie účelu, dátum a podpis oprávnenej osoby. Výzva na vyjadrenie sa k žalobe v lehote 15 dní bola žalovanému doručená dňa 29.6.2017, žalovaný doručil vyjadrenie súdu prvej inštancie dňa 12.7. 2017, teda v súdom určenej 15-dňovej lehote. Odvolací súd zároveň považuje za potrebné poukázať na to, že ustanovenia C.s.p., na ktoré sa v odvolaní, v súvislosti s návrhom na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, odvolával žalobca, nie sú v prejednávanom prípade aplikovateľné. Ustanovenie § 274 C.s.p. upravuje prípad, kedy súd na pojednávaní rozhodne o žalobe podľa § 137 písm. a/ (žaloba na plnenie) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Žalovaný sa na vytýčené pojednávanie riadne dostavil. Ustanovenie § 278 C.s.p. upravuje postup súdu, ktorý rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, pričom žalobca a dovoľával rozsudku pre zmeškanie žalovaného. Teoreticky, za splnenia všetkých zákonných podmienok, by prichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia § 273 C.s.p., podľa ktorého súd môže aj bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o žalobe podľa § 137 písm. a/ rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak a/ uznesením uložil žalovanému povinnosť v určenej lehote písomne vyjadriť sa k žalobe a v tomto svojom vyjadrení uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a žalovaný túto povinnosť bez vážneho dôvodu nespĺnil, b/ v uznesení podľa písmena a/ poučil žalovaného o následkoch nesplnenia takto uloženej povinnosti vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a c/ doručil uznesenie podľa písmena a/ žalovanému do vlastných rúk. Odvolací súd poukazuje na to, že súd žalovaého na vyjadrenie k žalobe nevyzval uznesením, preto ani aplikácia uvedeného ustanovenia neprichádza do úvahy. Zároveň je treba zdôrazniť, že vyjadrenie žalovaného k žalobe, ako súd uviedol vyššie, bolo v súlade so zákonom. Podmienky na rozhodnutie vo veci rozsudkom pre zmeškanie žalovaného tak splnené neboli, odvolacia námietka žalobcu je preto nedôvodná.

10. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v prejednávannej veci náležite zistil skutkový stav, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. Nesprávnym právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd prvej inštancie v tomto nepochybil, na vec aplikoval správny právny predpis (zákon č. 514/2003 Z.z.), pričom tento aj správne interpretoval a zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery.

11. Pokiaľ odvolateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za prekvapivé, odvolací súd poukazuje na to, že odvolateľ žiadnym spôsobom nekonkretizoval, nešpecifikoval, v čom považuje

rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé, preto sa odvolací súd nemohol s touto jeho odvolacou námietkou vypoariadať. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním riadne zistil skutkový stav, dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 C.s.p., zo správne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery.

12. Pokiaľ odvolateľ namietal, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je dostatočne odôvodnený a je preto nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 209/04 zo dňa 23. júna 2004 „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“ Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám, uvedeným v citovanom uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Preto uvedenú odvolaciu námietku odvolateľa považoval odvolací súd za nedôvodnú.

13. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že ak po oboznámení sa so žalobou dospel k záveru, že jej nie je možné vyhovieť, bol povinný aplikovať § 128 ods. 1, 2 C.s.p. a vyzvať odvolateľa na doplnenie alebo opravu podania. V prejednáwanej veci žalobca doručil súdu žalobu, teda podanie vo veci samej, preto, ak by z jeho podania nebolo zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo by išlo o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd by bol povinný vyzvať žalobcu, aby podanie doplnil alebo opravil v súdom stanovenej lehote (§ 129 C.s.p.). Takéto vady však podanie žalobcu neobsahovalo. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa § 160 ods. 1 C.s.p. súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Uvedené ustanovenie je všeobecným základom pre poučovanie v občianskom súdnom konaní. Jeho obsahom je poučenie o procesných právach a povinnostiach strán sporu. Súd však nie je oprávnený poučovať strany sporu o hmotnom práve. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2013, sp.zn. I. ÚS 223/2013 „Poučovacia povinnosť súdu nemožno vo všeobecnosti vykladať tak, že by mal súd poučovať účastníkov o hmotnom práve, pretože potom by už nešlo o odstraňovanie väd podania, ktoré bránia prerokovaniu a rozhodnutiu veci, ale išlo by o radu účastníkovi, ako by mal postupovať, aby bol prípadne vo veci úspešný. To by znamenalo inter alia tiež porušenie práva účastníka na rovnaké postavenie v prebiehajúcom súdnom konaní.“ Poučovacia povinnosť súdu, ktorej sa domáhal odvolateľ uvedenou odvolacou námietkou by znamenala poučenie o hmotnom práve, bola by tak nad rámec ustanovenia § 160 ods. 1 C.s.p. Uvedenú odvolaciu námietku žalobcu preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

14. Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj námietku odvolateľa, podľa ktorej si súd prvej inštancie nespĺnil svoju všeobecnú poučovaciu povinnosť. Na čl. 109 až 115 sa nachádza poučenie procesných strán, ktorého obsah zodpovedá poučovacej povinnosti súdu podľa § 160 ods. 1 C.s.p., uvedené poučenie bolo žalobcovi doručené dňa 20.10.2017 (č.l. 106 spisu).

15. Pokiaľ odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal ním navrhnuté dokazovanie výsluchom svedkov, odvolací uvádza, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odôvodnil nevykonanie dokazovania navrhnutého žalobcom, výsluchom svedkov, tým, že ani jeden z navrhnutých svedkov nebol prítomný pri vykonávaní eskorty a preto sa nemohol vyjadríť k tomu, či pri nej došlo k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Za nadbytočný považoval súd prvej inštancie výsluch navrhnutých svedkov aj z dôvodu, v konaní nebola preukázaná existencia zákonnej podmienky vzniku zodpovednosti štátu, a to nesprávny úradný postup. Postup súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za dôvodný a správny, náležite odôvodnený v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Odvolaciu námietku žalobcu preto odvolací súd považuje za neopodstatnenú.

16. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že obsah odvolania žalobcu vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá, nie je spôsobilý spochybníť vecnú správnosť napadnutého výroku predmetného rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v nich uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybnili vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol, postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p., ako vecne správny potvrdil.

17. Odvolateľ napadol odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolací súd výrok rozsudku, ktorým žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 % zmenil, keďže súd prvej inštancie nepostupoval dôsledne podľa právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 262 ods. 1 C.s.p. Podľa uvedeného ustanovenia súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne najprv o nároku na náhradu trov konania a až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhodne o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Výrok rozsudku súdu prvej inštancie nebol v súlade s uvedenou právnou úpravou, preto odvolací uvedený výrok zmenil a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).